

PLAK
PRAATIJS

VERHALEN UIT DE TATTOOSHOP

MARK OVERMAAT

VOORWOORD

De tattooshop is geen gewone werkplek.

Mensen komen hier binnen met zenuwen, grootspraak, littekens en vaak een hoofd vol ideeën.
Ik geef ze koffie, ik luister, en telkens als ik mijn handschoenen aantrek en de machine aanslinger, probeer ik ze iets moois mee te geven.

Ik tatoeër nu ruim tien jaar en wist al vanaf mijn zeventiende dat ik dit wilde doen.

Toen liet ik namelijk mijn eerste tattoo zetten.

Uiteindelijk kreeg ik de kans om het waar te maken bij Sailors and Crooks, bij mijn leermeester Gerrit.
Ik vroeg mijn ouders of ik nog iets langer thuis mocht blijven wonen, zodat ik daar in de leer kon gaan.

Vier jaar later opende ik mijn eigen privé-studio, Black Hearted Tattoo, waar ik tot op de dag van vandaag werk.
De tijd is werkelijk voorbijgevlogen. Ik schat dat ik inmiddels zo'n tweeduizend mensen heb getatoeëerd, in shops en op conventies, in binnen- en buitenland.

Maar dit boek gaat niet per se over de plaatjes. Het gaat over de mensen achter de tatoeage.
De pijn doorbreekt de sociaal wenselijke maskers en filters, en onder het hypnotiserende gezoem van de machine laten mensen vaak het achterste van hun tong zien.

Over hun verlangens, hun ex, affaires waar verder niemand iets van weet.

Hun overleden hond, nieuwe borstimplantaten, of andere gekkigheid.

Soms vloeien er tranen, sowieso bloed en inkt, en soms lachen we zo hard dat we moeten oppassen voor scheve lijnen.

Deze dertig plakpraatjes laten de diversiteit zien van deze wereld vol highlights en hoge contrasten:
lol, pijn, bloed, zweet en tranen.

Van een luisterend oor tot drugs en wapens.
Van flirts en rode vlaggen tot mensen die mijn hoop in de mensheid herstelden.

De tattoos zijn permanent, maar soms blijven de verhalen nog beter plakken.

Ik hoop dat dit boek een ode is aan iedereen die erin voorkomt.
Het is ook een dankjewel aan alle mensen die urenlang met mij hebben doorgebracht, met slechts
een paar latex handschoentjes tussen ons in.

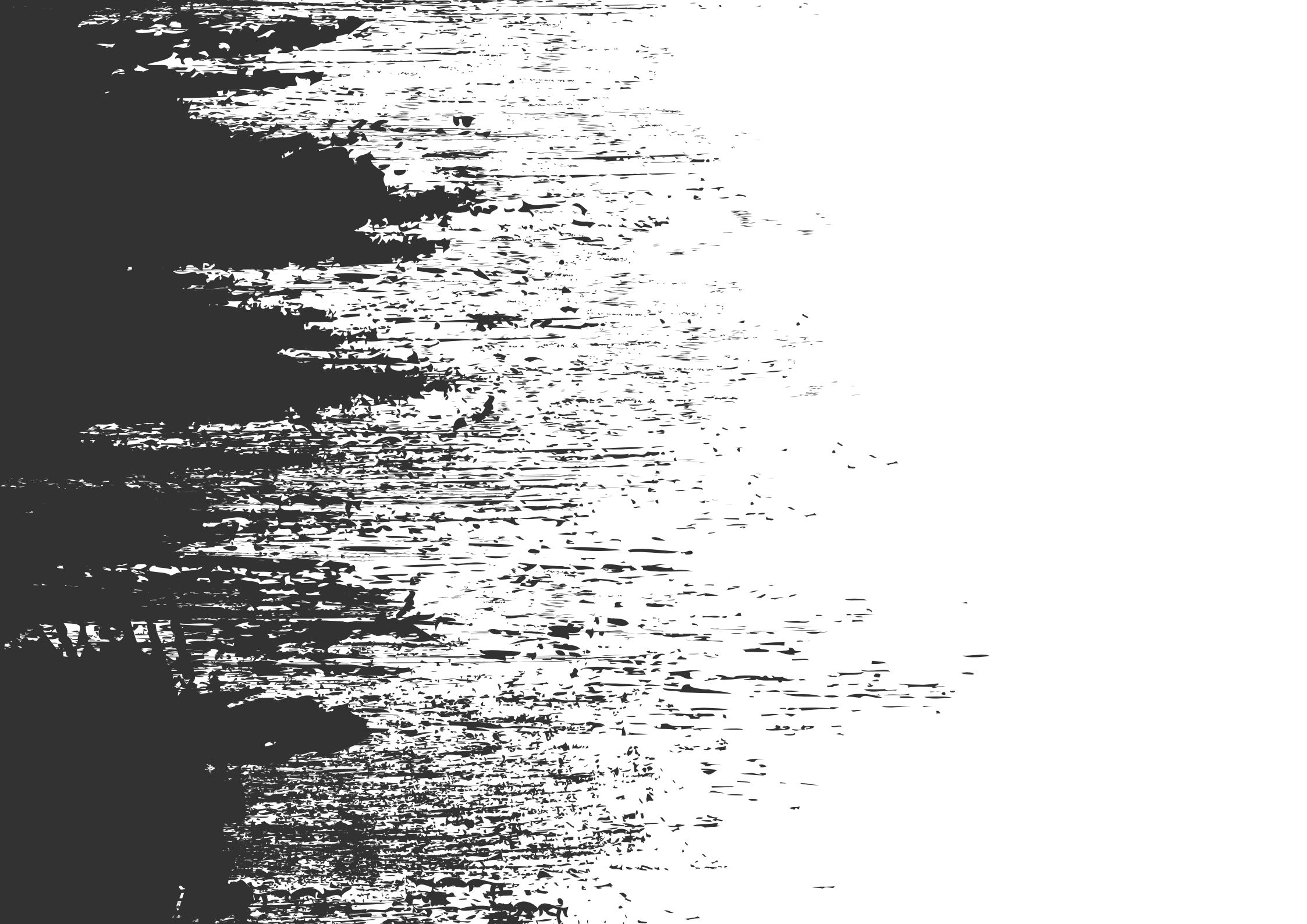
Aan iedereen die me vertrouwde met een stukje huid.
Aan iedereen die me hielp, geduld met me had, of gewoon bleef zitten terwijl ik m'n best deed iets
moois te maken.

Dank jullie wel.

XOXO
merk.

Ps: Namen, plaatsen en details in dit boek zijn aangepast om de privacy van klanten te beschermen.

INHOUDSOPGAVE

1.	JE KIJKT ZO IRRITANT	10	18.	LESGELD	60
2.	ZEELUI EN BOEVEN	14	19.	HIER ZIT EEN LUCHTJE AAN	62
3.	HELD IN DE REGEN	16	20.	VAAK BEN JE TE BANG	66
4.	SPACEKEES	20	21.	BEZINT EER GE BEGINT	70
5.	MULTITASKEN IN EEN MIJNENVELD	22	22.	LIEFDE MAAKT BLIND	74
6.	DEVIL HORNS	26	23.	HET VOGELTJE IN DE KOOL.....	76
7.	MAORI TATTOOS DE LEGENDE VAN DE DODE ZEBRA.....	28	24.	GLAD MAAR GEHAVEND	78
8.	MEISJE MET DE ROZEN	30	25.	BBQ BRO	80
9.	ALI XPRESS COVER-UP	34	26.	CAN'T CONTROL ROCK 'N ROLL	82
10.	GEDOOPT IN INKT	38	27.	GHB OP DE PLEE	84
11.	HET GAAT NIET OM HET GELD	42	28.	DE UIL EN DE SCHEDEL	88
12.	ZERE VINGER	46	29.	PRIKANGST	90
13.	DUUR DUTJE	48	30.	TATTOOS, ROCK 'N ROLL ÉN AFTER PARTIES	92
14.	ONBETAALD VERTROUWEN	52	31.	SHOPTAAL VOOR DUMMIES	97
15.	MIDLIFE THERAPIE	54	32.	DANKWOORD	98
16.	WHERE'S THE RUM GONE?	56	33.	SPECIALE DANKJEWELLETJES	100
17.	JE GEWETEN KOST JE GELD	58			

W
E R
H H
O

1. JE KIJKT ZO IRRITANT

Het was de eerste keer dat ik in Hamburg werkte. De grootste ‘wereldstad’ waar ik ooit was geweest om te tatoeëren en tot op het moment dat ik dit schrijf, nog steeds een stad waar ik een beetje verliefd op ben. Hamburg is een prachtige, oude ‘rock ’n roll stad’, een mengelmoes van veel verschillende nationaliteiten en veel bekende plekken zoals de Reeperbahn waar de prostituees en de sekswinkels zitten. Of de bekende wijk St. Pauli met de gelijknamige cult voetbalclub. Ik speelde met de gedachte om misschien naar die bruisende havenstad in Noord-Duitsland te verhuizen. Dat moest wachten, eerst zou ik op een nieuwe, vreemde werkplek beginnen. Het zorgde voor zenuwen. Gelukkig werd ik met open armen ontvangen. Mijn werkplek stond klaar en was schoongemaakt, voor de lunch werd gezorgd en ik kreeg te horen dat ze voor deze dag twee klanten voor mij hadden geregeld. Dat was me zelf nooit gelukt, want ik kende nog niemand in Hamburg.

Ik pakte mijn spullen uit en zat trots op mijn nieuwe plek om me heen te kijken.

Opeens drong het tot me door: ik kan eigenlijk overal ter wereld werken. Bizar om te bedenken dat ik na een jaar tatoeëren al in het buitenland aan het werk was. De regionale krant De Tubantia schreef er zelfs over: ‘Almelose tatoeëerder wordt gevraagd door grote Duitse Tattooshop’ was de kop boven het artikel, haha. Een beetje overdreven, gezien ik zelf had gevraagd of ik er mocht komen werken. Maar goed, ik zat er wel mooi.

Mijn eerste project was een libelle, mijn klant wilde een afbeelding van het insect graag op haar rug getatoeëerd hebben. De jonge vrouw was net 21 en dit zou haar eerste tattoo worden. Ze kwam mooi op tijd, want ik was nog geen twintig minuten binnen voordat ik werd geroepen door de shopmanager: „Mark, je eerste klant is er.” Ik zag een verlegen en ingetogen meisje voor me staan. Ze was duidelijk niet eerder in een grote tattooshop geweest.

Ik sprak een aardig woordje Duits omdat ik destijds een Duits vriendinnetje had, maar het was nog niet eerder voorgekomen dat ik een hele week voornamelijk een andere dan mijn moerstaal zou spreken. Dus je kan wel zeggen dat ik me een ‘brugsmurf’ voelde die een eerste spreekbeurt moest houden voor de klas.

Ik kwam met mijn blij hoofd naar haar toe lopen en stak mijn hand uit en zei: „Gutemorgen, Ich bin Mark.” Ik begeleidde haar naar de kamer waar ik tatoeëerde en gaf haar een bakkie thee. Ze durfde amper oogcontact te maken, maar ze leek een beetje te ontdooien toen ze zag dat ik al vast een tekening voor haar had gemaakt. Ze zei dat ze al wat werk van mij op de Instagram-pagina van de shop voorbij had zien komen. Ik voelde me super vereerd.

Ze vertelde ook nog een verhaal over haar oma, die gek op libellen was geweest en kort nadat haar oma was overleden zag ze overal libellen opduiken. Het werd voor haar een beeld om te vereeuwigen.

Ik wilde haar vragen of ze zenuwachtig was, zodat ik haar wat gerust zou kunnen stellen. Ze sprak amper tot geen Engels, dus ik moest op mijn kennis van de Duitse taal vertrouwen.

„Bist du ein bisschen nervig?“, vroeg ik haar voorzichtig.

Ze keek me aan: „Nein, wieso?“

„Du siehst ja ein bisschen nervig aus.“

Zij reageerde: „Nein, ich hoffe es nicht.“ Ik vertelde haar dat het heel normaal is om een beetje zenuwachtig te zijn en dat veel mensen dat zijn. Toch leek ze weer beetje stiller te zijn dan daarvoor, alsof ik haar had beledigd. Ik vond het vreemd, maar zocht er verder niks achter. We gingen verder met het plakken van het stencil en het zetten van de tattoo.

Ze hield het super goed vol en was ontzettend blij toen ze haar nieuwe tattoo kon bewonderen in de spiegel. Ik kreeg voor het eerst in mijn carrière een fooi van 50 euro. Toen ik haar daarvoor bedankte, kreeg ik een knuffel.

Ik zei dat ze het super goed had volgehouden tijdens het zetten van haar eerste tattoo, ondanks dat ze zo zenuwachtig (lees: nervig) was. Weer keek ze me aan op een manier alsof ze haar fooi terug wilde hebben.

Mijn volgende klant was een jongedame die een stuk sterker en zelfverzekerder in haar schoenen stond. Misschien wel iets te. Want door de taalbarrière stelde ze zich redelijk snel vijandig op. Geen genade. Ze zei dat ze een afspraak had met mij, waarop ik, terwijl ik mijn hand uitstak, zei: „Hah cool, ich bin Mark.”

Haar reactie overviel me: „WIE BITTE!!??”

„Uhh Mark? Ich bin Mark?”

Er kwam bijna letterlijk stoom uit haar oren, haar gezicht liep rood aan. Mijn tweede Duitse klant ooit was nog geen minuut binnen en nu al kwaad. Ik had geen idee wat ik nou weer verkeerd had gezegd.

„NOEM JE ME NOU EEN KOE!?”

De shop manager had alles gehoord en pikte haar houding niet. „Nee, domme doos, hij zei: cool dat je er bent. Mega cool, weet je wel? Wtf denk je zo boos te doen?” Ze schaamde zich duidelijk dat ze zich zo had laten gaan. Ze bood haar excuus aan, waarop ik zei:

„Ah, kein problem, Du bist wahrscheinlich einfach nervig!’ Ze keek me meteen weer aan alsof ik haar iets naars had aangedaan. Ze vouwde in protest haar armen over elkaar en reageerde met stemverheffing:

„MEINST DU NERVÖS?”

„Ja?” Dat ligt wel in de lijn van woorden die ik daarmee in verband zou brengen dacht ik. Ik vroeg haar wat ‘nervig’ dan wel betekende? Letterlijk vertaald betekende het irritant of vervelend. Ik kon wel door de grond zakken, bood mijn excuses aan en vroeg vervolgens aan de shopmanager om het nummer van mijn vorige klant. Ik belde haar op en vertelde dat ik net had geleerd dat ‘nervig’ niet hetzelfde betekende al zenuwachtig en dat ik ‘nervös’ bedoelde.

Ze barstte in lachen uit. „Ik hoopte en dacht al zoiets, maar ik wilde er niets van zeggen omdat je zo je best deed om Duits te spreken en ik was ook heel erg zenuwachtig.” Uiteindelijk kon iedereen er om lachen en niemand nam me iets kwalijk. Maar als ik er over nadenk dat ik een verlegen jonge vrouw zonder blikken of blozen meerdere keren in haar gezicht vertelde dat ze er zo vervelend uit zag en irritant keek, dan moet ik door de schaamte heen, toch een beetje giechelen.

2. ZEELUI EN BOEVEN

Vroeger waren tattoos alleen voor zeelui en boeven. Tegenwoordig is het heel normaal om een tattoo te hebben. Maar soms beland je in een echo van die oude wereld, van ankers, hartjes en naakte dames op de armspieren van een bonkige zeeman en de wereld van zware jongens. Het overkwam me toen ik 'per ongeluk' werkte in een tattooshop, ergens diep in het zuiden van Duitsland. Gerund door Max, een markant figuur. Hij was groot, breed, kaal en ik herinnerde hem als ontzettend grappig. Ik had hem ooit ontmoet op een conventie en hij had me uitgenodigd om eens te komen gasten. Hij leek mij een toffe peer, dus ik dacht: "Waarom niet."

Mijn vriendin destijds zette mij af en ging daarna een weekje met wat vriendinnen weg.

Vijf minuten nadat ik binnen was, stormde er een jonge gast binnen die een pistool trok en het vuurwapen op de balie legde. Er liep een ijskoude rilling over mijn rug. Ik dacht dat we werden overvallen. Maar nee, de man van het wapen zei slechts: „Max, kan je dit fixen? Hij doet het niet!” De shop-eigenaar pakte het wapen rustig aan. Hij demonteerde het ding in vijftien seconden, rommelde wat in een paar lades en verving een veer. Zette het pistool weer in elkaar, en zei: “Veel succes ermee.”

De jongeman knikte en vertrok alsof hij net een patatje oorlog had besteld. Ik had nog nooit een pistool van dichtbij gezien en stond met

open mond voor me uit te staren. Max lachte me uit en liet de rest van zijn arsenaal zien, een shot gun, automatische geweren en nog veel meer wapentuig dat ik alleen in films had gezien. Ik vroeg stomverbaasd: „Is dit echt?!” Max drukte een groot geweer in mijn handen. Aan het gewicht te voelen was het duidelijk geen speelgoedspul. Dit was echt. Plots schoot het door me heen: „Shit, nou zitten mijn vingerafdrukken er op, als ie nou wat flikt ben ik straks de Sjaak.”

Ik trok mijn handen in mijn mouwen en poetste het ding (al grappend) schoon. Max moest gelukkig lachen om mijn spartelende gedrag en nam het geweer weer van mij over.

Het bijzondere was dat Max een super charismatische kerel was. Ik had deze wapencollectie dus totaal niet achter hem gezocht. Ik bleef er een paar dagen werken, had interessante discussies over de verschillen tussen onze normen en waarden. Maar zo zie je maar: De tattoo-wereld heeft ook schaduwkanten, ik werk liever in het licht en ben daarom ook nooit meer terug geweest.

‘Don't judge a book by it's cover’ is een bekend gezegde (hoewel ik hoop dat de cover van dit boek het waard was). Toffe peer, dacht ik over Max, echter bleek hij toch een boefje te zijn. Want even later poetste ik mijn vingerafdrukken van een AK-47.

